

LA BANDERA REGIONAL

SETMANARI TRADICIONALISTA

ADMINISTRACIÓ:

Carrer d'Aragó, 252, pral. 2.na
Despatx: de 10 a 12 y de 3 a 6

SUSCRIPCIÓ:

Un any. . . . 6 Ptas. — Mitj any. . . . 3 Ptas.
Número solt. 10 céntims

Tip. Lit. Fiol y C.ª - Pasatge S. Josepli

Un cas com un cabás

(Buscant la sortida)

—Si vaig de *frente*, m'atasco.
Si per la dreta, m'estrello.

¿Y si anava per la esquerra
y'ls digués: «*Ahi queda eso...*!»

DEL DESTERRO

Les agències telegràfiques van dir que Don Carles se trobava greument malalt, arribant fins al detall de si les últimes nits passades havien sigut d'insomnis y d'intranquil·litat.

Es clar que'ls carlins varem alarmarnos, y foren molts els telegrams enviats preguntant per l'augusta Família. Afortunadament sigué tot una alarma y res més.

Nosaltres aixís vam creureho desde'l primer moment, puig havíem rebut la següent carta, escrita á Venècia el dia 6, tirada á Milán al dematí del dia 7, com ho prova el matassello.

La copiém pera major tranquil·litat dels nostres lectors:

«Venècia 6 de Julio de 1908

Sr. Don Juan María Roma

Barcelona.

Muy señor mio y correligionario.

El Señor me manda le dé las gracias por el «Himno Patriótico» que les dirige. El prueba una vez más sus constantes trabajos por nuestra santa Causa.

Los Señores me encargan, asimismo, le agradezca su felicitación y le salude en su augusto nombre, y yo aprovecho esta ocasión para reiterarme de Vd. s. s.

q. b. s. m.

Tirso de Olazabal y Eulate

CRÓNICA

Els obstruccionistes

L'actitut dels elements obstruccionistes que's proposen la caiguda den Maura ab la reventada del projecte de Administració local, ja comença á ferse pesada y á passar de mida.

S'ha de confessar que cap més polítich de la situació que en Maura, l'hauria aguantada tant temps en la forma en que la tolera.

Es senzillament vergonyós que quatre diaris y quatre polítichs, sense altre mira que el calaix y la butxaca, logrin aguantar tan temps aquestes campanyes mancades en absolut de la forsa de un estat determinat de la opinió pública.

Passém per la obstrucció, com á suprem y ultim recurs, quan un govern tracta de imposar una lley que el clam unánim de la opinió ó una part al menys la més respectable, sensata y escullida de la mateixa, rebutja.

Justificada hauria estat la obstrucció, si l'últim Govern liberal hagués volgut tirar avant el projecte de lley de Associacions, després de aquelles grandioses y memorables protestes que evidenciaven un estat de opinió contrari al mateix.

Mes ¿á qué respón ara aquesta obstrucció al projecte de Administració local?

¿De quin estat de opinió son intérpretes aquests representants del poble, que s'entretenen fent discursos parlant de la lluna, presentant proposicions sense solta, demanant votacions nominals y fent contar el número de diputats?

Sabut és que á Catalunya tothom, dretes y esquerres, ab molta confiança els uns, ab ben poca

ó gens els altres, pro tots al fi, esperen y desitjen la aprovació del projecte.

En quant á la majoria de les altres regions, com de costum, fins ara no hi han dit paraula.

Desgraciadament, per elles sempre sembla que's tractin assumptos del vehí.

Pro una protesta, ni de part tan sols de la opinió, contra el projecte, no hi ha sigut en lloch de Espanya.

A qué vé, donchs, la obstrucció?

Els diuen que aquesta lley se fá sols pera Catalunya y que á Calalunya tan sols beneficiará.

Aquesta explicació és tan absurda que ni val la pena de contestarla.

La lley és de caràcter general y per consegüent les ventatjes ó inconvenients que ella porti les han de sentir per igual tots els Municipis, Provincies y Regions d'Espanya que de la lley sapiguen y vulguin aprofitarse.

Y si'ns diuen que les necessitats y els interessos de les diverses regions d'Espanya son tant diferents que una mateixa lley pot ser á les unes molt beneficosa y á les altres perjudicial, aleshores ja abdiquen del seu criteri uniformista y venen ab nosaltres á proclamar que és obra de justicia el reconeixement de una amplia autonomia que respecti lo que cada regió té de peculiar y propi.

Perqué no és de creurer que en holocauste de un desacreditat principi de funesta uniformitat, vulguin anar sacrificant eternament als uns pera satisfer als altres.

Pró no, tot aixó son romanosos.

El motiu de la obstrucció bé massa que el sap tothom.

Ni arriba tan sols á ser l'esperit de odi á Catalunya y á la Solidaritat.

Per baix y indigne que aixó siga, encara ho és més, si hi cab, la causa que motiva la obstrucció.

Aquesta no's fa pera altre fi que pera *fer caure á n'en Maura y fer pujar als lliberals*.

Per aixó, per l'angunia dels pahidors afamats en *cesantia*, pel dejuni de la certa prempsa que no pot clavar grapada al *fondo de los reptiles*, quatre polítichs desacreditats están entorpint la acció legislativa del Parlament.

Potser al sortir aquestes ratlles s'haurá aclarit ja en un sentit ó en altre, la situació.

Aixís ho fa esperar la anunciada intervenció dels solidaris en l'assumpte.

Podria ser que hi hagués tempestat, pró després de la tempestat es quan s'aclareix el firmament.

Si en Maura conta ab prou confiança en altes esferes pera tirar al dret, la cosa estarà aviat acabada.

Allí sabrán si'ls hi convé cridar als lliberals al banch blau.

Nosaltres, per ara, no ho volém creurer. Y opiném—encara que podriam molt ben equivocar-nos en aquest país dels *viceversas*—que el projecte de Administració local serà lley y que els pares de la patria podrán escamparse aviat tranquil·lament per les platjes y balnearis á disfrutar de aquella deliciosa fresca que per allí la vila coronada no s'hi estila.

JORDI PICAROL.

Carlins Vasco-navarros já Zumárraga!

Els carlins d'aquelles nobilíssimes regions preparen un acte grandios pera'l dia 25 del present Juliol, festa de Sant Jaume.

A tal fi, han publicat una alocució, per l'estil de la que publicarem nosaltres, ab motiu del Aplech patriótic de Manresa, escrita en castellá

y en vasch, que no copiém integra per l'espai que ocuparia, pero que no podem menys que transcriure els paragrafs següents, plens de y de noble entusiasme.

Llegeixin:

«A Zumárraga, á esa villa nobilísima, asentada en el corazón de la región vasca, cruzada por ferrocarriles, iremos ese día miles y miles de tradicionalistas; allí expondremos á los cuarenta y cinco años las doctrinas de nuestro programa, único que puede salvar á España y el único que puede satisfacer los anhelos de reivindicación foral de Vasconia.

Allí en aquella reunión magna y fraternal que será admiración de los nuestros y asombro de los extraños, podrán todos ver como somos lo que antes fuimos, como no hemos variado en nada en el ápice, como la Iglesia y la Patria y el R... tienen en cada uno de nosotros un soldado, y como los fueros, esos fueros que calumniándonos vilmente dicen nos fueron arrebatados por nuestra culpa, tienen en cada uno de nosotros un ferviente enamorado dispuesto al martirio por defenderlos.

¡Carlitas vasco-navarros, á Zumárraga todos ese día, todos, todos como un solo hombre; que no falte ni uno!

Por el orgullo de la raza os lo pedimos: España entera sabe que aquí somos muchos; España espera que nuestro acto sea el más grande de los hasta ahora celebrados por nuestra Comunión. Es preciso que la realidad responda con creces á las esperanzas que nuestros hermanos de las demás regiones tienen puestas en nosotros.

El carlismo vasco-navarro debe ir siempre á la cabeza; en vosotros está el conseguirlo.

No se os pide ningún sacrificio; solo se os demanda que dediquéis un día á rendir culto á la bandera que os guió en los campos de batalla camino del triunfo, que durante unas horas os reunáis todos para renovar el juramento de fidelidad á la enseña gloriosa de la Tradición.

¡Católicos no carlistas! También os llamamos; queremos que nos conozcáis de cerca para que ya que no estéis á nuestro lado, nos respetéis por lo menos; unidos á vosotros por el vínculo de la Religión y el amor á la Patria, os recibiremos como á hermanos.

¡A Zumárraga todos el día 25!

¡A Zumárraga á oír á nuestros grandes oradores, á saludar á nuestros correligionarios de las cuatro provincias, á renovar juramentos sagrados.

¡A Zumárraga, á templar en la fragua del entusiasmo las armas con que hemos de vencer á la revolución representada por el liberalismo!

¡No faltéis! Vuestro deber de carlistas os llama allí; cumplid con el deber.

¡Viva la Religión! ¡Viva la Patria! ¡Vivan los Fueros! ¡Viva el R...!

La Comisión:

El Jefe Delegado, Tirso de Olazabal.—*Presidente del Circulo de San Sebastián*, El Marqués de Valdespina.—*Presidente de la Juventud Carlita de Pamplona*, Justo Gortari.—*Presidente de la Juventud Carlita de Bilbao*, Hilario Bilbao y Egia.—*Presidente de la Juventud Carlita de Tolosa*, Agustín Telleria.»

Polítiques

Junta que s'imposa

Me diuen que «LA BANDERA REGIONAL té dues óptimes qualitats, ademés de les que tots reconeixen á la prempsa carlina en general: *parlar*

clar de tots els assumptes, de manera que, sense sortir-se del més ortodoxe Programa carlí, sempre dona la nota més simpática, clara y justa; y el portar á la arena *assumptes candents*, demostrant tenir criteri personal en totes les grans qüestions que agiten avuy á la societat catalana y al poble espanyol.»

Gracies pel favor que'm fa l'autor de les transcrites ratlles, y ara parlaré jo.

Confonen molts periódichs—y els nostres molt sovint—la llealtat al Rey y al Programa ab una mena d'abdicació d'opinió propies, que'ns fa un mal immens. No tenen, altres, criteri format sobre'ls grans assumptes que senyoreigen avuy la colectivitat, resultant, aixís, quasi ni col·laboradors en la marxa de les coses públiques. Perxó la franquesa d'opinió de LA BANDERA y la intervenció seva en aquestes grans qüestions, han sigut, á molts, doblement simpáticos.

Perxó vaig á llessar ara, aquí mateix, una idea nova, per si'l públich la creu factible, per si al nostre ilustre Qüefe regional, amatent sempre al interés colectiu, li sembla de necessaria implantació.

El Carlisme te de ser actiu, funcionant constantment en tots els ordres de la vida pública. Aquest és el mot d'ordre actual y les aspiracions de tots els que volém que suri el partit nostre. Aixó es lo llógich, lo digne, lo fort. Qui no lluita s'atrofia y és arreconat pel rodar de les coses.

Peró és necessari que á les accions ó funcions hi corresponguin orgues apropiats. Com fa la sàbia natura, Deu, que dotá á cada nova acció d'un aparell especial pera realisar-la, aixís la acció carlina té de comptar ab orgues apropiats que la desempenyin.

Y aixís com ja se sap en bona Economía, que tant més capital és una funció y tant més perfeccionada és una máquina quant més particularisada és la seva feina, en la acció carlina, cada mena d'accions te d'entregarse á un organisme especial. Aquest sabi axioma económic ha sigut sempre tingut per base en la Organització Carlina. Y aixís hi ha hagut Juntas Locals, de Districte, Provincials, Regionals, Central ó Qüefe Delegat, Minorías polítiques, etc. etc. encarregades, cada una, d'una especial manera de acció tradicionalista, ab assumptes propis y radi fixat per hont poden moures.

Corolari de lo dit és la necessitat absoluta de que á Barcelona s'organisi una Junta Local ó Municipal Tradicionalista, que hi havia sigut ja un dia, que no hi és ara, que deuria, en lo futur, tractar y resoldre, d'acort ab la suprema autoritat del Qüefe regional, una pila d'assumptes, tots els assumptes exclusius de la gran urbs catalana.

La acció propia de la Junta Regional, es la dels assumptes comuns á tota la Regió, segons la sana doctrina tradicionalista. La acció propia de les Juntas Provincials queda reduhida á tot y á sols lo interessant á tota la provincia respectiva. Lo propi pot dirse de les Juntas de Districte. Lo purament local no poden resoldreho aquestes Juntas, ni és llógich que ho resolguin dos ó tres Presidents de Cassino, un ó dos directores de periódichs; ni tampoch, com á poder executiu, els nostres representants á Corts y els Organismes administratius.

Una Junta Local ó Municipal Carlina multiplicaria els esforços de tots y faria (ademés d'encarriilar y intensificar la feina actual) una colossal feina, que s'ha de fer, si no volém sentir els efectes en ocasió próxima, al acostarse intenses lluites polítiques locals...

Y aquesta Junta, podría nomenarse al modo que indicavem, no fa gaires dies, en aquestes ma-

teixes columnes. Y daría, de segur, resultats magnífichs. Magnífichs, per concordar ab nostre Programa; magnífichs, perque despertaria una activitat gran en el nostre camp, sentint tothom la responsabilitat de la seva acció: una Junta popular y real á la vegada, que portés alhora la aprobació entusiasta del Poble y del Rey.

REBEC.

PER ALTRUISME

Lectors: ni soch llevadora,
ni metje, ni curandero;
pro tinch bon xich de *salero*
en endevinar certs mals.

Y avuy que soch necessari,
(jo tal com ho dich ho penso,)
á donar consells comenso
perque els moments son fatals.

A tot mortal tinch carinyo,
ho dich á fé de poeta;
y envers els de la *meseta*
cap ódi hostatja el meu pit.
Conseqüent, y per dar proves
de que ab lo dit no menteixo,
mon saber sols ofereixo
als *padrastres* de Madrid.

El termómetro senyala
quaranta graus, cosa rara.
Si va pujant, s'ens prepara
un istiu espatarrant.
¿No seria molt sensible
que persones tant..... aymades,
morissin carbonisades?
Seria un desastre gran.

¿Cóm ho faria la Pátria
mancada dels seus servicis?
Cauria en els precipicis
que ha salvat ab tans afanys.
¿Hi ha un remey perquè ells escápin
d'aquest tan terrible apuro?
Si senyors, els ho aseguro.
¿Qué s'ha de fer? ¡Péndre banys!..

Y ara els vaig á donar proves
d'aquell *salero* qu'els deya,
y veurán si'n tinch d'ideya.
¿Que no estáven reparant
com cada any al Nort anáven
buscant frescura y delicia?
Donchs... ¡ja ha rentat prou bruticia
el mar de *San Sebastián!*..

Tu, Moret estrafalari,
que tens la llengua tan bruta,
y qu'ets, sense cap disputa,
el polítich mes funest;
si no empréns altres dresseres
rectificant els teus erros.....
t'en vas á *Despeñaperros*
y ab un bany quedarás llest.

Tú, Don Clodoaldo *el valiente*,
nou Quixot d'estar per casa,
que brames més bé que un ase
quan t'apreta fort el mal;
si no poses mes caletro
y no apréns de ser persona,
fes el paquet y á *Cardona*,
qu't convenen banys de sal.

Tú ximplet de Romanones,
el de la trista figura,
pota-ranca ab ferradura,
de cos y ánima esguerrat;
has d'anar, si continúes
tant barrut y perdulari,
al Manicomio-balneari
de *Sant Boy de Llobregat*.

Tú, Maura, l'estóich polítich,

el cinich per excel·lencia;
que has olvidat la decencia
y has trepitjat la rahó;
si d'altre modo no lláures
y en ser dictador t'obstines,
per banyarte t'encamines
al mar de *Fernando Poo*.

Tú Canalejas, la neula
mes llargaruda d'Espanya,
que busques ficar la banya
al tupé ministerial;
si sens entonar *Mea culpa*
vols acabar la abstinencia,
els banys de *Santa Paciencia*
cúren bonys de cop reyal.

Tú, Don Melquiades, l'home
mes pallasso y mes trapella,
que l'olla de la escudella
fa molt temps vas ensumant;
la teva pseudo-dolencia
son poch els que no la enténen.
Fill, á tu si que't convénen
els banys de *San Sebastián!*..

Y ara prou. En la *meseta*
hi viu molta gent tarada,
y encara que á mi m'agrada
advertir y aconsellar,
que s'esperin y sufreixin.
Aquí el Sol, res escatima;
y mentres ens socarrima
ells encara ens fan *cremar*.

PAU GARROFA.

Fóra son

Als carlins de Sta. Coloma de Farnés.

Avuy en que la nostra Comunió ha entrat en un període de lloable actitud, que en casi tots els indrets de nostra volguda terra catalana son pregoades les veritats y principis salvadors encarnats en nostra immortal Bandera, es quan m'he sentit animat á portar el meu petit gra d'arena á la reconstrucció del casal de nostra Patria avuy dia mitj enderrocats gracies á les rufades dels funestos vents lliberals.

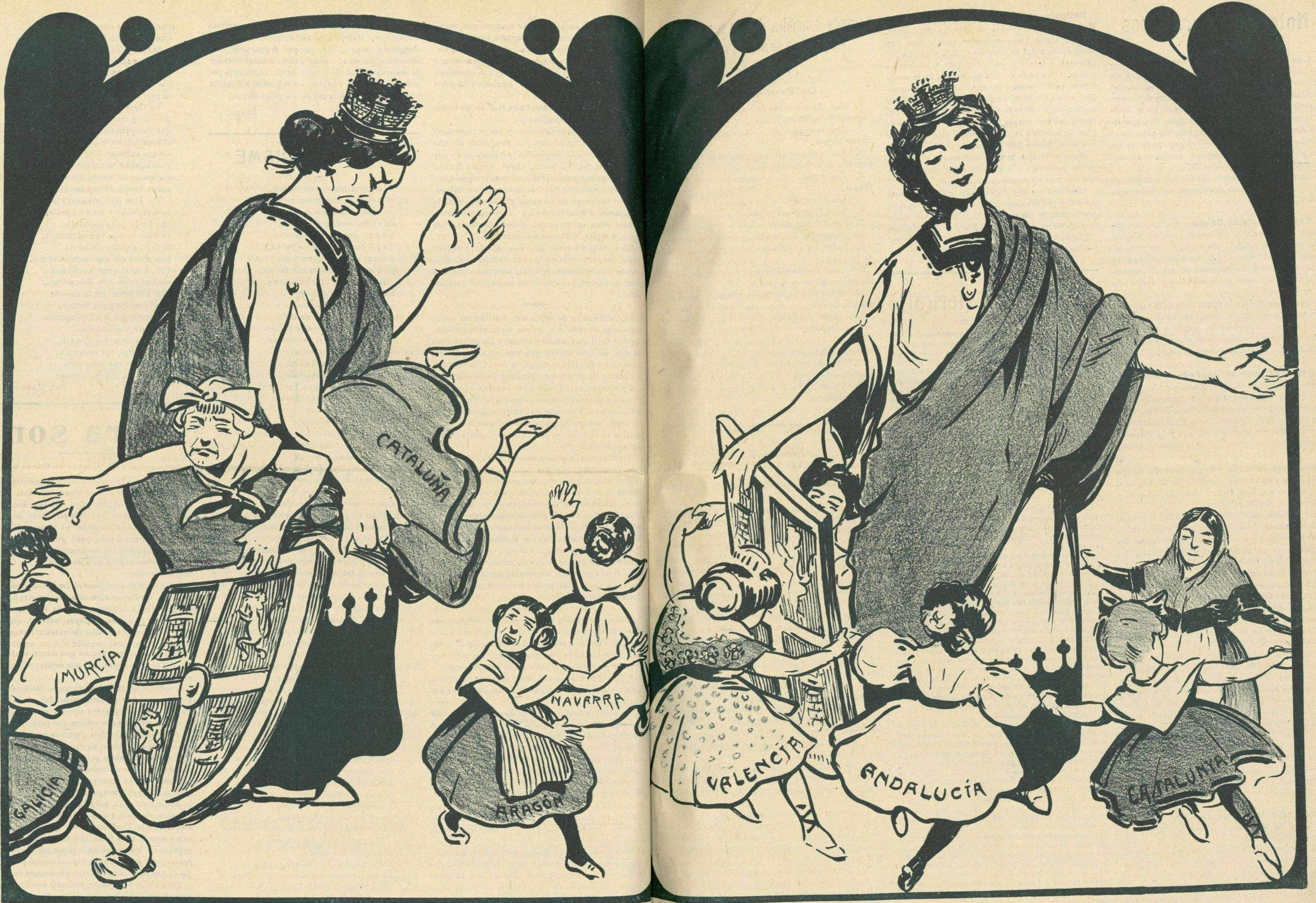
Fill d'un districte ahont el Tradicionalisme conta ab molts y valiosos elements y que tants fills doná per la defensa de nostra sagrada Bandera durant les nostres passades epopeyes, entench que deuriem mourens y treballar de valent, llessarnos á la acció constanta, seguint el camí emprés pels carlins d'altres comarques que donen tantes proves del seu valiment, del seu esforç y dels seus entusiasmes.

Animo, estimats correligionaris. No'ns acontentém en professar un amor platónich á la nostra Causa. Tinguém present aquella máxima, de que 's senten més dos que criden que cent que callin. Y prenent exemple dels germans nostres d'altres llochs, organisemnos, agrupemnos, fem sentir als pobles els saludables principis del nostre Programa, desfém les calumnies que'ns posen els nostres adversaris ab sa acostumada mala fé, y no'n dup-tém, dintre poch temps podrém recullir el fruit de la llevar sembrada, puig per alguna cosa tenim regat el terror ab la sanch de tants y tants heróichs soldats de la Tradició, sanch que no caigué en camp esteril. Sols falta que tots, tots nosaltres el reguém ab les aigües de la propaganda pera que resorgeixi exuberant de vida el nostre partit, que no és pas mort com voldrien els nostres enemichs.

Fóra son y á treballar, estimats correligionaris; que si complim ab nostre deber, Deu, la Patria y el Rey premiarán els nostres treballs.

SALVI TIMPA

Sta. Coloma de Farnés, Juliol de 1908.

LES DUPANYES

Tal com la voldria en Moret

Tal com la volen els solidaris.

Notes Bibliogràfiques

Las Asambleas de la Buena Prensa.—

La Biblioteca de la «Paz Social» ha publicat un folleto interessantíssim, degut a la ploma del il·lustre Prelat de Jaca, qui, com tothom sap, es un publicista de vocació, un entusiasta de la Bona Premsa. El lluitador Bisbe de Jaca, és digne de tot elogi, a qui debem seguir tots els periodistes catòlics, puig la premsa és el gran poder en les lluites presents y el camp de batalla avuy casi acaparat pels impius y lliberals.

Recomanem la lectura del folleto, que portarà llum y valor als qui's preocupen del periodisme catòlic.

Nova imitació de Cristo.—Es una compendiada y essenciada traducció, per en Celestí Dupont, y va dirigida als seglars, degudament avalada pel Ordinari. La doctrina catòlica hi apareix brillant, aromatisada per les divines ensenyances, atractiva per la senzilles y claretat de la exposició.

Una de ses millors qualitats és la de dir tantes y tan bones coses en un volúm tan petit, que tots els bons cristiàns deuriem portar a la butxaca pera que fos nostre consultor y guia en nostres tribulacions y en nostres accions totes.

Oracions pera la Sagrada Comunió.—

Formen un volúm de 32 pàgines, per A. B., de versificació fàcil, llenguatge pur, fervent. Algunes d'elles, inspirades en altres de Sant Tomàs, Sant Bernat y Vble. Granada, son d'un misticisme delicadíssim, que suavisen l'ànima y la disposen a un acte tan gran com és el de la Santa Comunió.

Proyecto de unión y organización de los católicos españoles.—Folleto de 40 pàgines, quin autor és el Rnt. Doctor don Miquel Coll y Salavia, del Bisbat de Girona.

Sobre'l tema tant gastat de Unió del catòlics, s'ha escrit molt y molt s'ha dit, y s'hi han vessat, també, moltes tonteries. Qui ha decantat les aigües cap al cantó de la actual monarquia, qui ho ha fet ab un criteri petit, que d'una hora lluny s'hi veyia la procedencia. Pochs, molt poch, els que ho han fet ab ample esperit de concordia, ab sà criteri, ab ferma voluntat de resoldre una important qüestió, important desde'l punt de vista impolítich, ó millor dit, no polítich.

Un d'ells, potser el que més bé ha parlat sobre alguns punts, és el doctor Coll y Salavia. Y sobre tot, en parla bé, quan senta'l criteri de que'ls catòlics no hem de estar sempre a la defensiva, sinó qu'hem d'empendre la ofensiva, sempre que les circumstancies ens afavoreixin. Baix aquest punt de vista, com de alguns altres, el treball del doctor Coll es notable, y mereix que'ls catòlics se fixin en la tàctica y estratègia que planteja.

Peró, repetim, es assumpte sobre'l qual s'ha escrit molt y poch s'ha fet.

Perxó no donem aquí el nostre criteri, porque ens exposariem a haver d'omplir columnes y més columnes.

El Secreto de la Fuerza.—Discurs apologetic del Pare Anton Medina, pronunciat en la festa de Sant Lluís.

Com tot lo del Pare Medina, es un devassall de poesia, una cascata hermosa de flors místiques. ¡La castedat!, aquesta bella flor es cantada per el bech arganti del Pare Medina ab sons d'arpes celestials, ab arpeigs dolcissims d'arrobadores cadències.

Esticologia Catalana.—Obra notable del Rnt. don Joseph Viladot, ab llicencia eclesiàstica.

Es el llibre d'aquest nostre amic, tota una assignatura d'Art de versificar, útil, més que útil necessari a tots els qui's dediquin a les ratlles curtes. Allí's parla de tot: del origen de la versificació, dels diferents sistemes ab que s'ha versificat en les llengües neulatines, del métrich, del accént, del ritme musical del vers, del origen del ritme, del vers simple y compost, y tot ab exemples, ab rahons a la vista, qu'és el modo millor de ficarho al caletre dels lectors.

Mossén Viladot sab de qué tracta y cóm ho tracta. Posseheix el secret del vers, que no'l saben pas tots els poetes que fan versos.

Nosaltres no coneixiem cap obra d'aquesta indole, y per aixó ens ha agradat tant: lo mateix per la materia de qué tracta, com per el modo com ho tracta, tot clara, gráfica y ordenadament.

L'obra's ven a 1 pta. l'exemplar a totes les llibreries, y la recomanem als versaires.

¿En Maura, clerical?

¡Vaya quina pregunta mes ignoscental, dirán vostés. El qui proclama públicament que *el pensamiento no delinque* y que *el derecho no es católico ni protestante*; el qui dona vida al partit lliberal, el qui li nombra quefe; el qui li patrocina l'idea de fer legal una llibertat complerta, sens mida, pera la veritat y l'error; el qui escatima una assignació ridicola als sacerdots benvolguts que lluyten constantment ab el poble pera desenterrarli l'indigencia y l'ignorancia; el qui's precia d'ésser l'home més lliberal d'Espanya, demostrantho ab sos fets de governant, no cuidantse d'evitar la pornografia, la calumnia dirigida a les persones constituïdes en autoritat y el menyspreu a lo que tot home culte deu la més absoluta veneració ¿com pot titularsel, ab justicia, de clerical, mot que nosaltres, catòlics sincers, estimem com un honor y que'ls lliberals refusen com una indignitat?

Confesso ingénuament que vostés tenen tota la rahó y que si hagués de donalshi no'ls hi escatimaria ni un sol moment, pró ¿quantes coses no passen que si no fossin veritat diriam que... son mentida?

¡Quantes voltes haurán sentit alabar la religiositat den Maura per qui pretén justificar la seva carencia absoluta de zel, de activitat en la defensa de la veritat y de la justicia!

Jo coneix persones, que, enlluernades per l'astúcia y eloqüencia del senyor Maura, l'enalteixen en gran manera, fins a aclamarlo com a fill benemérit de la Religió y esperança ferma de la patria.

Que no aném del tot equivocats al jutjar a n'en Maura com a lliberal excelent, que deu, per tant, avergonyirse dels mots de clerical y reaccionari que tan injustament li apliquen els periòdichs rabiosament anticlericals, ens ho demostra *La Epoca*, orgue en la premsa de la conservadoria que reb directament les inspiracions den Maura, y que seguint la política del seu quefe, té la fatal sort de fer cara a tothom, no acontentant a ningú.

Llegeixin y... aguántintse:

«En ese estado de reacción arriba, y de protesta abajo, viene a producirse acontecimiento tan señalado como el de la glorificación a Castelar, perpetuando en bronce su insigne memoria. ¿Y qué sucede en ese trance de enaltecimiento del que fué Presidente de la República, verbo de la Revolución (aixís en lletra mayúscula, lo mateix que si's tractaba d'un personatge d'altura) paladin contra toda reacción, admirable luchador por el progreso, por la libertad y por la democracia? «Pues que a la cabeza de este homenaje aparece este Gobierno reaccionario.» (!!!)

Ara si senten a dir a algú que'n Maura, el glorificador den Castelar, verb de la revolució ab totes ses funestes conseqüencies per la Religió, la patria y les bones costums, és un perfecte clerical y un reaccionari acabat en el sentit catòlich, poden pregar a Deu que per tot castich l'envihi als llims, qu'és l'únich lloch que correspon a certa gent.

Creguin que farán una obra de caritat.

P. Y SERRA.

Segunda Asamblea de la Buena Prensa

TEMAS QUE SE HAN DE TRATAR

Sección I

De Propaganda

1. Las Asociaciones de eclesiásticos y la propaganda de la Buena Prensa.
2. Los seminaristas y la propaganda de la Buena Prensa.
3. Las Congregaciones Marianas y la propaganda de la Buena Prensa.
4. Las damas y la propaganda de la Buena Prensa.
5. Las Ligas de Oraciones.
6. Las Ligas Eucarísticas.
7. Las Asambleas de la Buena Prensa (nacionales, regionales, diocesanas, y de arciprestazgo).
8. Labor de la titulada «Asociación de la Buena Prensa».
9. Labor de otras Obras de propaganda católica por medio de la imprenta.
10. Presentación de otras Obras y procedimientos de propaganda por medio de la imprenta que se hayan empleado con éxito en España y fuera de España.
11. ¿Es adaptable a España la obra extranjera de los Boletines parroquiales?
12. Medios de fomentar las publicaciones profesionales católicas.
13. Presentación de nuevas formas de publicaciones católicas.
14. Formación de propagandistas de la Buena Prensa. Doctrina católica acerca de este Apostolado.

Sección II

De Fomento

1. Deberes de los católicos respecto de la llamada «mala prensa».
2. Criterios para discernir la «mala prensa».
3. Deberes de los católicos respecto de la Buena Prensa.
4. Los católicos deben orar por la Buena Prensa.
5. Los católicos deben suscribirse a la Buena Prensa.
6. Los católicos deben procurar anuncios a la Buena Prensa.
7. Los católicos deben procurar colaboración por artículos y noticias a la Buena Prensa.
8. Los católicos deben propagar la Buena Prensa.
9. Los católicos deben proporcionar capitales a la Buena Prensa.
10. Los católicos deben procurar donaciones y legados a la Buena Prensa.
11. Medios para facilitar y mejorar la adquisición del personal para Redacciones y Administraciones.
12. ¿Cabe la creación de una Escuela de periodismo católico?
13. Sin variar la organización actual de la enseñanza, en el estado actual del periodismo: ¿cual es el mejor procedimiento para formar periodistas católicos?
14. Deberes del periodismo católico.
15. Criteriología del periodista católico.
16. Cómo pueden contribuir los Seminarios a formar buenos colaboradores y redactores para periódicos católicos.
17. Cómo pueden contribuir las Asociaciones de jóvenes seglares católicos a formar buenos colaboradores y redactores.
18. Otros medios de fomentar la colaboración útil para la redacción de un periódico católico.
19. El servicio de los corresponsales gratuitos.

Los corresponsales comprometidos. Los corresponsales circunstanciales y espontáneos.
 20. La colaboración gráfica, por planos, dibujos y fotografías.
 21. Los últimos progresos del periodismo y su adaptación á la prensa católica española.

Sección III

De representantes de la Prensa católica

1. Creación de una Agencia telegráfica para la información internacional.
2. Creación de una Agencia telefónica y telegráfica para la información nacional.
3. Creación de una Agencia de informaciones postales y gráficas.
4. Creación de una Agencia anunciadora.
5. Cambio mútuo de materiales periodísticos.
6. Organización de una Correspondencia, social, literaria y apologética, que proporcione á todos los periódicos, á un mismo tiempo, colaboraciones de las mejores firmas.
7. Asociación de periodistas católicos.
8. Aprovechamiento de la Mutualidad y de la Cooperación á beneficio de los periodistas católicos.

L'Ampech

¿Que no ho llegien lo que deyen els diaris?

Tots respiraven inquietut, tots preveyen coses grosses, tots veyen venir vents de tempesta. Fins algun diputat solidari profetisá dies negres, conflictes d'ordre públich de color de sanch.

Peró tota la ventada era aixecada pels diaris del trust, tot era fill de l'odi y de les males pasions.

Nosaltres ja ho diguerem la passada setmana á nostres lectors: tot aixó no será res; tranquil·línse.

Y de que ho endevinavem, en dará prova plena lo que ara llegirán.

Els diaris del «trust» volent treure de pol·la-guera tot lo que pugui afavorir sos malvats propòsits contra Catalunya portant l'amenaça allá hont pot produir major efecte donaven una intenció maliciosa á un article de «La Correspondencia Militar», del qual váren parlar tots els demés periódichs. En vista dels comentaris insidiosos de la premsa boja, aquest periódich militar ha tingut de fer una aclaració molt convenient, pera que s'enterin els qui s'hagin d'enterar, de que ell no perseguía designis de desllealtat, indisciplina ni rebelió indigna.

Vetaquí á lo que porten les excitacions anti-patriótiques dels diaris trustistes.

«La Correspondencia Militar» deya, aclarant les coses:

«Guianos en toda ocasión el propósito de exponer claramente, con entera diafanidad, nuestro pensamiento, y creíamos haberlo realizado así en el mencionado artículo, donde, señalando la influencia, la colaboración que los solidarios han tenido en la redacción del proyecto de ley reformando la Administración local, consignábamos el temor—y este era el exacto sentido de las frases nuestras que han merecido reproducción y comentario—de que, por efecto de la indicada colaboración, la Solidaridad arrastrase en su caída, cuando ésta se hiciese inexcusable, á fuerzas políticas, á elementos gobernantes que deben vivir con el país y para el país.

No pasaban de esto nuestras previsiones, no es-

calaban alturas cuya serenidad y firmeza son inmutables, no obstante el batallar de los partidos y que de nosotros no pueden recibir sino constantes y leales testimonios de respeto y de adhesión.»

Ho han vist com la cosa va aclarintse?
 ¿Ho van veyent com no era la cosa tan grave com els del «trust» volien que fos?

¿Ho van veyent, també, com en Maura no és cap tonto, y'ls ha deixat creixe la bola pel gust de reventarla?

Vegin, vegin lo que deyen, després, els telegrames:

«El ministre de la Guerra ha dirigit una circular á tots els capitans generals recomanantlos, com á primeres autoritats militars que son en les seves regions, que procurin perseguir tots els treballs que's fassin en les mateixes encaminats á excitar l'esperit del cos ó de la colectivitat militar en cap sentit polítich.»

Y després diguin que en Maura no va anar á ferhi res á La Granja.

Parlant «El Pensamiento Navarro», diari carlí, de lo grave que és pera'l partit lliberal, tenir en contra á tota una regió, diu:

«Cuarenta diputados bien unidos en una acción común, son suficientes para volver loco á Moret y á su partido si llegan al Ministerio en abierta hostilidad con Cataluña.

Eso por el lado político. Pero por el aspecto social es todavía de más importancia el desvío, la enemiga de los catalanes al partido liberal.

Por que Cataluña es la quinta parte de población de toda España. Cataluña tiene cuatro millones de habitantes; y es una de las regiones más ricas de la Patria común y en extensión territorial mayor que Bélgica y casi tan grande como Dinamarca.

No es, pues, un pueblecito de corto vecindario el que se pone frente al partido liberal; es una región importantísima bajo todos conceptos la que declara la guerra á uno de los partidos tur-nantes de la dinastía.»

Y tots els diaris carlins de fora de Catalunya s'expressen en iguals termes.

Catalunya deu estar agrahida al partit carlí, quina premsa és l'única que judica les coses ab justicia y llealtat.

Diu «El País» que és el partit conservador el responsable dels desastres que ho sofert la patria.

Home, sense volguer traure al partit conservador la part que li correspon en els desastres, nosaltres, y «El País» en altre temps, creyem que'ls verdaders causants de la pèrdua de les colonies y 'ls culpables del tractat de Paris, eran els lli-berals.

Convindria que «El País» conservés la memo-ria y fos més conseqüent en els seus judicis.

No val á badar, senyors obstruccionistes.

Un diputat de la majoria afirmaba l'altre dia al Saló de Conferencies que, pesi á qui pesi, el pro-jecte d'Administració local será lley, y que en Novembre pròxim hi haurá eleccions municipals.

Ho creyém aixís mateix.
 Abans que'l diputat aludít, vam dirho nosaltres, fa un més.

Y no som de la parroquia.

A Sant Petesburg hi ha un exsargento de la Guardia imperial que té 136 anys y está encara

en el plé ús de totes ses facultats intellectuals. Aixó és possible á Russia.

A Espanya els governs ja cuiden de matarnos abans de vells.

De fastich.

Diuen de Lisboa que la reina Amelia está viu-ment impresionada per la publicitat que s'ha do-nat al assumpto dels anticipos del Tesor á la ca-sa real y per la discussió entaulada al Parlament sobre la llista civil.

Ho deplorém. Però si la familia real portuguesa hagués tingut en compte aquelles sabies y patrió-tiques paraules del Sr. Duch de Madrid, de que'ls reys d'una nació pobre han de viure pobrement, y, de que les families reals han de seguir la sort á la desgracia del país que governen, no hauria de plorar ara llágrimes amargues ni's veuria en un cas semblant.

Car ha pagat y pagará més encara el seu reg-nat la familia real portuguesa.

A Servia ha explotat un moviment revolucio-nari, y segons noticies rebudes, els revoltats s'han apoderat de les caixes del Tesor y del Ar-senal.

De aquellos polvos salen estos lodos.

Els crims socials els paguen tart ó d'hora els pobles que'ls cometen.

Per ara continua ignorat l'autor de les últimes bombes.

Y aixó qu'estém plens de policíes y guardies de tota mena.

Aviat tindrem més guardadors que persones á guardar.

Y no obstante... ara li fan el mánech.

«El Liberal» de Madrid les emprén contra la majoria de diaris catalans perque no'ns entussias-mém ab el monument á n'en Castelar.

¡Y si'n diu de bestieses!

Casi ens diu cul d'olla.

Peró «El Liberal» calla devant dels diaris ma-drilenys «El Correo Español» y «El País», que posen á n'en Castelar cóm se mereix.

Sobre tot «El País» el posa com una coca.

Després «El Liberal» s'enfada perque li diuen enemich de Catalunya.

Y ho és bestialment.

Els senadors y diputats demócrates han rega-lat al senyor Lopez Dominguez les insignies del Toisó d'Or, acompanyades d'un targetó d'or en el que figuren els noms de tots els donants.

Pera ferli entrega de dites insignies l'han visitat els seus, pronunciant el senyor Canalejas un sentit discurs, al que ha contestat commogut el general.

Y cosa estranya, ni en Canalejas ni en Lopez Dominguez, en sos discursos, han dit mal de Catalunya.

Per falta d'espai, no publiquéim avuy, en aquestes columnes, la contestació dels carlins de S. Feliu al corresponsal de «Metralla» en aquella població.

Ho farém la setmana entrant.

El número pròxim será tirat en colors y dedicat al Príncep Don Jaume.

EL GRAN REMEY

Si en Maura els obra la caixa
queda el conflicte arreglat,
y aqui no ha pasado nada,
y ells tan frescos y trempats;

que'l seu amor al Exèrcit,
y á Deu, y al Rey, y á la Patria,
s'ho venen tot com gitanos
en apretálshi la gana.